

Лусинда Райли

Сестра на бурята

Историята на Ами

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Надежда Делева
Технически редактор Стефка Иванова
Коректор Антоанела Станева

Формат 60x90/16. Печ. коли 35

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
София 1202, ул. „Св. св. Кирил и Методий“ № 84;
тел.: 971 99 18, 942 23 75
Разпространение – тел.: 846 75 29
e-mail:office@trud.cc
www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „Симолони `94“

Copyright © Lusinda Riley, 2015
The Storm Sister

Всички права запазени.

© Цветелина Тенекеджиева, превод, 2017 г.

© Станислав Иванов, корица, 2017 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2017 г.

ISBN 978-954-398-517-3

Лусинда Райли

Сестра на бурята

Историята на Али

Превод от английски
Цветелина Тенекеджиева

Книгоиздателска къща „ТРУД“
София, 2017

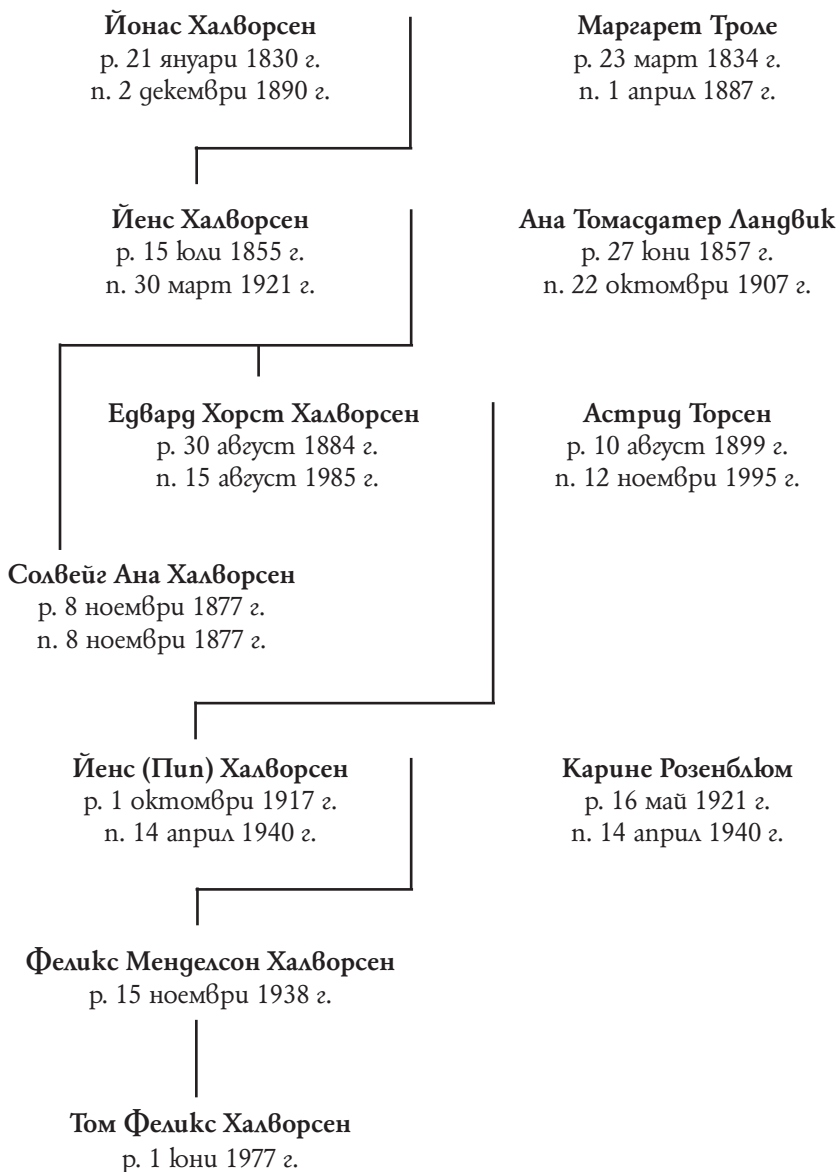
На Сюзън Мос, сестрата ти по „душа“

*По брега не ще кретам, за открито море
Вдигам платна със звездите за компас.*

Джордж Елиът, „Мигълмарч“

Семейно дърво на рода Халворсен

Персонажи

АТЛАНТИС

Татко Солт - пастрокът на сестрите (покоен)

Марина (мама) - настоящицата на сестрите

Клаудия - икономката на Атлантис

Георз Хофман - адвокатът на Татко Солт

Крисчън - капитанът на кораба

СЕСТРИТЕ Д'АПЛИЕЗ

Мая

Али (Алкиона)

Ася (Астерона)

Кики (Келено)

Тици (Тайгета)

Електра

Мерона (Липсва)

АММ

Юни 2007 г.

„Утринно настроение“

Алегрето пасторале

Егварг Григ

1.

Егейско море

Винаги ще помня къде точно се намирах и какво правех, когато чух за смъртта на баща ми.

Изпичах се гола на палубата на „Нептун“ с покровителствената ръка на Тео върху корема ми. Пустият златист плаж на острова пред нас сияеше под слънцето, сгушен в скалистото си заливче. Кристалнобистрата тюркоазена вода целуваше пясъка с лениви вълни, които се пенеха изцяло, като горния слой на капучино.

„В покой – мислех си. – Също като мен.“

Миналата вечер по залез бяхме пуснали котва в заливчето на миниатюрния гръцки остров Макерес, откъдето преджапахме до плажа с две хладилни чанти. В едната носехме пресния барбун и сардините, които Тео бе наловил по-рано, а в другата – вино и вода. Оставих товара си на пясъка, запяхтяна от умора, и Тео ме целуна нежно по носа.

– Корабокрушенци сме на наш собствен пустинен остров – обяви той, разпервайки ръце, за да обгърне идилията край нас. – Е, аз отивам да събера дърва за огъня. Трябва да опечем риба.

Погледах го как върви към скалите, образувачи полумесец около заливчето, и сухия рядък храсталак, избуял в пукнатините. Слабата му фигура си контрастираше със силата му на моряк от световна класа. В сравнение с другите ми партньори в състезанията по плаване – мускулести грамади с гърди като на Тар-

зан, – Тео определено изглеждаше слаботелесен. Едно от първите неща, които забелязах в него, беше леко кривата му походка. Впоследствие ми разказа как си счупил глезена, пагайки от дърво като дете, и че не заздравял правилно.

– Ето ти поредната причина съдбата да ми е предопределила живот по вода. Докато плавам, никой не знае колко нелепо изглеждам на сушата – шегуваше се той.

Опекохме рибата, а по-късно правихме любов под звездите. Следващата сутрин беше последната ни на яхтата. И така, тъкмо преди да реша, че вече се налага да възстановя връзката си с външния свят, включвайки телефона си, вследствие на което щях да открия, че животът ми се е пръснал на милион ситни парченца, лежах до него в свършен покой. И съзнанието ми разиграваше като в сюрреалистичен сън чудото между двама ни и как се бяхме озовали на това приказно място...

За пръв път го бях видяла преди около година по време на карибската регата „Хайнекен“ край остров Синт Мартен. Печелившият екипаж празнуваше победата си с тържествена вечеря и за моя изненада капитанът им беше именно Тео Фалис-Кингс – звезда в света на мореплаването, тъй като през последните пет години беше печелил повече състезания в открито море от който и да било груг капитан.

– Изобщо не си го представях такъв – изшушуках на Роб Белами, стар член от екипа ми, с когото се бяхме състезавали в швейцарския национален отбор. – Прилича на зубър с тези рогови очила – добавих, наблюдавайки как става, за да отиде до груга маса. – А и ходи странно.

– Определено не е типичният широкоплещест моряк – съгласи се Роб. – Но не забравяй, Ал, че е абсолютен гений. Има шесто чувство във водата и на никого не бих се доверил повече в бурно море.

По-късно същата вечер Роб ме запозна набързо с Тео и ми направи впечатление колко дълбокомислени бяха зелените му очи, изпъстрени с лешниковокафяви петънца, докато стискаше ръката ми.

- Значи ти си прочутата Ал Д'Аплиез.

Гласът за британския акцент беше топъл и спокоен.

- Втората част от твърдението ви е вярна - отвърнах, смутена от комплимента му, - но прочутият сте *вие*.

Той се засмя и чертите му омекнаха, докато аз се мъчех да запазя самообладание пред настойчивия му изучаващ поглед.

- Нещо смешно ли казах? - попитах.

- Откровено казано, не очаквах точно *вас*.

- Как така „*мен*“?

В този момент фотографът го извика за екипна снимка и така и не разбрах какво бе имал предвид.

След онази вечер започнах да го виждам от разстояние по обществените събития, посветени на регатите, в които участвахме. Особената му жизненост и топлият му, непринуден смях като че ли привличаха хората, независимо от скромния му външен вид. Ако събитието беше официално, обикновено се явяваше със спортен панталон и намачкано ленено сако в името на етикета и състезателните спонсори, но вехтите му яхтени обувки и рошава кестенява коса винаги му придаваха вид на човек, току-що слязъл от лодката.

В първите няколко случая като че ли все се въртяхме един край друг. Погледите ни често се срещаха, но Тео така и не се реши да довърши започнатия разговор. Чак преди шест седмици, когато екипът ми спечели в Антигуа и празнувахме победата си на традиционния бал „Лорд Нелсън“, бележец края на състезателната седмица, Тео се престаши да ме потуна по рамото.

- Браво, Ал - поздравя ме той.

- Благодаря - отвърнах, доволна, че отборът ни бе победил техния, за разнообразие.

- Този сезон чувам само хвалби по твой адрес, Ал. Как ти звучи да се включиш в моя екип за Циклагската регата през юни?

Вече ми бяха предложили място в друг отбор, макар и да не бях отговорила. Тео долови колебанието ми.

- Вече си приела друго предложение?

- Почти.

- Е, давам ти визитката ми. Помисли си и чакам отговора

ми до края на седмицата. Имаме нужда от човек като теб на борда.

- Благодаря. - Вътрешно прогоних колебанието си. Кой, за бога, отказваше място в екипажа на капитана, познат като „Краля на морето“? - Между другото - провикнах се, когато Тео понечи да си тръгне, - защо при последния ни разговор каза, че не си очаквал „мен“?

Той спря и ме обходи с бърз поглед.

- Не те бях виждал на живо; само бях чувал за плавателните ти умения оттук-оттам. Затова казах, че не си такава, каквато си те представях. Лека нощ, Ал.

Докато вървях към стаята си в малка странноприемница до пристанището на столицата Сент Джонс, любувайки се на нощния въздух, размишлявах върху разговора ни с Тео и странно то ми увлечение по него. Уличните лампи къпеха пъстрите фасади на къщите в топло нощно сияние и далечното лениво жужене на човешки гласове от баровете и кафенетата изпълваше улиците. Но не обръщах внимание на всичко това, въодушевена от победата ни - и предложението на Тео Фалис-Кинг.

Първата ми работа, щом влязох в стаята си, беше да седна пред лаптопа и да му напиша имейл, за да го уведомя, че приемам мястото в екипажа му. Преди да го изпратя обаче, си взех гуш, след което го прочетох отново, изчервявайки се от ентузиазирания тон. В крайна сметка, реших да го запазя в папката с чернови и да го изпратя след няколко дни. Проснах се на леглото и пораздвижих ръцете си, натоварени до болка от състезанието.

- Е, Ал - казах си с усмивка, - интересна регата се очертава.

Изпратих имейла в подходящия момент и Тео веднага се свърза с мен, за да изрази радостта си от съгласието ми. И така, преди две седмици се качих с необяснимо свит корем на състезателната яхта „Ханзе 540“ в пристанището на Наксос, за да започна тренировката си за Цикладската регата.

Предстоящото състезание беше сравнително леко, с участието и на професионални моряци, и на ваканционни ентузиастични, всичките нетърпеливи да прекарат няколко дни в приятно плаване край едни от най-красивите острови на света. Нашият

екипаж беше сред опитните участници и знаех, че имаме големи шансове за победа.

Тео винаги подбирал млади моряци за отборите си. С приятеля ми Роб Белами, и двамата на по трийсет, бяхме „старшите“ членове на екипажа по отношение и на възраст, и на опит. Бях чувала, че Тео предпочитал да наема хора в началото на плавателната им кариера, когато още не са си създали погрешни навици. Останалите от шестчленния ни екипаж бяха на по двайсет и няколко: Гай, мускулист англичанин; Тим, вятърничав австралиец; и Мик, наполовина германец и наполовина грък, който познаваше Егейско море като дланта си.

Въпреки огромното си желание да работя с Тео не се качвах на борда му неподготвена; предварително се бях постарала да събера информация за загадъчния Крал на морето чрез проучвания в интернет и разговори с някогашни членове от екипажа му.

Дочух, че бил англичанин, получил образованието си в Оксфорд, което обясняваше насечения акцент, но в интернет прочетох, че бил американски гражданин, донесъл множество победи на плавателния отбор на Йейлския университет. Един приятел ми разказа, че произлизал от заможно семейство, а друг – че живеел на яхтата си.

„Перфекционист“, „диктатор“, „вечно недоволен“, „работохолик“, „женомразец“... Това бяха част от коментарите, като последният идваше от една колежка, твърдяща, че била пренебрегвана и унижавана на борда му, което ме накара да се замисля. Въпреки това преобладаващото мнение беше просто: „Несъмнено най-добрият капитан, за когото някога съм работил“.

Още на първия си ден на яхтата му започнах да разбирам защо Тео се ползваше с такова уважение в бранша ни. Бях свикнала с деспотични капитани, които хвърляха заповеди и обиди наляво и надясно, досущ като свадливи главни готвачи. Сдържаният подход на Тео беше абсолютна новост за мен. Изпитваше уменията ни, без да говори много и най-вече ни наблюдаваше от разстояние. Когато тренировъчният ден приключи, ни събра и изтъкна силите и слабостите ни с обичайния си спокоен, уравновесен глас. Осъзнах, че не пропускаше нищо, а

вроденият му авторитет ни караше да се вслушваме във всяка негова дума.

- И между другото, Гай, никакви цигари по време на тренировка преди състезание - добави той с полуусмивка, след като ни освободи.

Гай се изчерви до корените на русата си коса.

- Този човек сигурно има очи на тила си - измърмори, докато всички дружно слизахме от лодката, за да се изкъпем и преоблечем преди вечеря.

Първата вечер излязох от пансиона със съотборниците си, доволна, че бях решила да се състезавам с тях. Тръгнахме успоредно на пристанището, лобувайки се на осветения дъвен замък над селото и плетеницата от улички, виеещи се между варосаните къщи. Ресторантите край пристанището гъмжаха от моряци и туристи, които похапваха прясна морска храна и вдигаха безчетни наздравци с узо. В една от задрните улички намерихме малко семейно капанче с разнебитени дървени столове и различни чинии. След дългия ден на лодката имахме нужда точно от домашно сготвена храна, а и морският въздух отваряше на всички ни вълчи апетит.

Очевидният ми глад ми спечели смаяни погледи от мъжете, докато погълцах лакомо мусаката и голямата си порция ориз.

- Какво има? За пръв път ли виждате жена да яде? - попитах саркастично, пресягайки се за още една питка.

Тео участваше в шегаджийските ни приказки с някой и друг сух коментар, но си тръгна веднага след вечеря, пропускайки обиколката по баровете. Не след дълго и аз самата се прибрах. В годините ми на професионален моряк се бях уверила, че нощните момчешки лудории не са по вкуса ми.

През следващите няколко дни започнахме да се обединяваме и бързо се превърнахме в плавно сработващ екип под бдителния зелен поглед на Тео, уважението ми към чиито методи растеше със същата скорост. На третата ни вечер в Наксос, грохнала от тежкия ден под изгарящото егейско слънце, станах първа от масата.

- Е, момци, аз ви оставам.

- Аз също. Лека нощ, момчета. И утре не искам махмурлици на борда - предупреди ги Тео и излезе след мен от ресторанта. - Може ли да вървя с теб? - попита той, настигайки ме на улицата.

- Да, разбира се, че може - отвърнах, внезапно напрегната, защото за пръв път оставахме насаме.

Тръгнахме към пансиона по тесните калдъръмени улици, обточени с грейнали под лунната светлина бели къщички с боядисани в синьо врати и кепенци. Стараех се да поддържам разговора, но Тео допринасяше само с „да“ и „не“ и сдържаните му отговори започваха да ме гразнят.

Като стигнахме файето на пансиона, той внезапно се обърна към мен.

- Наистина си инстинктивен моряк, Ал. Биеш повечето си съотборници, без пръста си да мръднеш. Кой те е учил?

- Баща ми - отвърнах, изненадана от компимента му. - Още от малка ме извеждаше с яхтата ни в Женевското езеро.

- О, Женева. Това обяснява френския акцент.

Приготвих се за обичайното „кажи нещо сексапилно на френски“, с което реагираха на произхода ми повечето мъже, но така и не го чух.

- Е, баща ти сигурно е страхотен моряк, щом се е справил толкова добре с теб.

- Благодаря - отвърнах обезоръжена.

- Какво е чувството да си единствената жена на борда? Макар че едва ли ти е за пръв път - побърза да добави той.

- Откровено казано, не съм се замисляла по въпроса.

Той ме изгледа пронизателно през роговите си очила.

- Сериозно? Е, прощавай, но не може да не ти прави впечатление. Имам чувството, че понякога се стремиш да се докажеш като равна и именно тогава допускаш грешки. Съветвам те да се отпуснеш и просто да бъдеш себе си. Както и да е, лека нощ.

Той ми се поусмихна и заизкачва облицованите с бели плочки стълби към стаята си.

Същата нощ, докато лежах в тясното легло, колосаните бели чаршафи гразнеха кожата ми и бузите ми горяха от критиката му. Аз ли бях виновна, че жените още се считаха за рядкост - или,

както някои от съотборниците ми от мъжки пол несъмнено коментираха, „новост“ – в света на професионалното плаване? И изобщо за какъв се имаше Тео Фалис-Кингс?! За модерностичен психолог, който на своя глава анализираше хората, независимо дали искаха мнението му или не?

Винаги бях смятала, че се справям добре с положението си на единствена жена в мъжки свят и понасям с достойнство приятелските шеги и закачки на тази тема. Бях се оградил със стена от неуязвимост в кариерата си и имах две различни лица: „Али“ въкъщи и „Ал“ на работа. Да, понякога ми беше трудно и се бях научила да държа езика зад зъбите си, особено когато коментарите имаха сексистки тон и се отнасяха към „блондинското“ ми поведение. Открай време се стараех да отблъсквам подобни наблюдения, носейки червеникаво-златистата си коса на стегнатата конска опашка и избягвайки всякакъв грим, с който да подчертавам очите си или да прикривам луничките си. А и се трудех колкото всеки мъж на борда – дори по-усърдно, колкото и да се ядосвах да го призная.

И понеже продължавах да бедувам от възмущение, си спомних нещо, което знаех от баща ми: че се засягаме от лични нападки, когато в тях има поне зрънце истина. С напрежъка на нощта започвах да се уверявам, че Тео навярно е прав. Не се държах като „себе си“.

На следващата вечер Тео отново си тръгна с мен от ресторанта. Колкото и невнушителен да беше физически, чувствах смущение в разговорите си с него и дори заеквах. Докато с усилие му обяснявах за двете си лица, той ме слушаше мълчаливо, след което заяви:

– Е, баща ми – чието мнение обикновено не приемам за справедливо – веднъж ми каза, че жените щели да управляват света, ако се научели да използват собствените си сили, вместо да се опитват да подражават на мъжете. Може би точно това трябва да направя и ти.

– Лесно е да го каже мъж, но баща ти някога работил ли е в изцяло женски сектор? И дали би се държал като „себе си“? – парирах аз, погразнена от покровителствения му тон.

- Добре казано - съгласи се Тео. - Но според мен ще помогне, ако поне те наричам „Али“. Отива ти много повече от „Ал“. Имаш ли нещо против?

Преди да успее да отговоря, той спря внезапно на булеварда край живописното пристанище, където малки рибарски лодки се полюшваха леко между големи яхти и моторници, докато кротките вълни се плискаха успокояващо по корпусите им. Вдигна поглед към небето и разшири ноздри, душейки въздуха, за да провери какво време ще ни донесе зората. Нещо, което само старите моряци правеха. Представих си го като престарял, грознал морски вълк и се изкусах.

Той се обърна към мен с озадачена усмивка.

- Какво те разсмя?

- Нищо. И ако ще си по-доволен, нямам нищо против да ми викаш Али.

- Благодаря. А сега да се прибираме, за да поспим. Утре ни чака тежък ден.

Но и тази нощ ббудувах, прехвърляйки разговора ни в паметта си. А обикновено спях като труп, особено по време на тренировки и състезания.

И вместо съветът на Тео да ми помага, през следващите няколко дни допусках купища глупави грешки, които ме караха да се чувствам като новобранец, а не като професионалист. Порицавах се грубо; но ироничното беше, че колкото и добронамерени подигравки да получавах от съотборниците си, от Тео не чувах нито една критика.

На петата ни вечер, ужасно сконфузена и объркана от нетипично слабото си представяне, дори нямах очи да отида на вечеря със съотборниците си. Вместо това седнах на малката тераса в пансиона и вечерях с хляб, сирене фета и маслини, които собственичката бе така добра да ми поднесе. И след няколко чаши от киселото и червено вино, в което давех тъгата и самосъжалението си, започна да ми се вие свят. Тъкмо ставах от масата, залитайки, готова да си лягам, когато Тео се появи на терасата.

- Добре ли си? - попита той и вдигна роговите очила нагоре по носа си, за да ме види по-добре.

Аз примижах насреща му; силуетът му необяснимо се размазваше пред очите ми.

- Да - отвърнах презракнало и побързах да седна, защото всичко, върху което опитвах да се съсредоточа, започваше да се люлее пред очите ми.

- Всички се притеснихме за теб, когато не се появи тази вечер. Нали не си болна?

- Не. - Усещах как пареща жлъчка се надига в гърлото ми. - Добре съм.

- Виж какво, можеш да ми кажеш, ако ти е зле. Кълна се, че няма да те упреквам. Позволяваш ли да седна?

Не отговорих. Всъщност не бях способна, защото се борех с гаденето. Той все пак седна в пластмасовия стол от другата страна на масата.

- Е, какво има?

- Нищо - смогнах аз.

- Али, лицето ти има ужасяващ цвят. Сигурна ли си, че не ти е зле?

- Ами... Извинявай.

Станах на омекнали колене и стигнах едва до края на терасата, преди да повърна на тротоара под нея.

- Горката. - Усетих две ръце да ме стисват здраво през кръста. - Очевидно не си добре. Ще ти помогна да се качиш до стаята си. Кой номер е?

- Нищо ми... нищо ми няма - измърморих твърдоглаво, неимоверно ужасена от случилото се.

И то пред Тео Фалис-Кингс, когото, незнайно защо, отчаяно държах да впечатля. Общо взето, по-зле нямаше накъде.

- Хайде.

Той праметна отпуснатата ми ръка през рамото си и почти ме пренесе пред отворените погледи на другите гости.

Като стигнахме в стаята ми, повърнах още няколко пъти, но поне го сторих в тоалетната. Всеки път, когато излезех от банята, Тео ме чакаше, готов да ме отведе до леглото.

- Съвсем сериозно - простенах аз. - До сутринта ще съм добре, обещавам.

- От два часа повтаряш едно и също нещо между повръщанията - заяви прагматично той, попивайки лепкавата пот от челото ми с влажна, хладна кърпа.

- Лягай си, Тео - изпратих го немощно. - Добре съм вече, наистина. Просто трябва да си отспя.

- След малко.

- Благодаря ти, че се погрижи за мен - прошепнах, докато клепачите ми натежаваха все повече.

- Няма нищо, Али.

А после, потъвайки в реалния и нереален свят на миговете преди съня, усетих как се усмихвам.

- Мисля, че те обичам - чух се да казвам на прага на забвението.

На сутринта се чувствах разнебитена, но по-добре. Като станах от леглото, се препънах в Тео, който си беше придърпал една възглавница и спеше дълбоко на пода. Затворих се в банята, седнах на ръба на ваната и си спомних гумите, които си бях помислила - боже мой, дали не ги бях изрекла *на глас*? - миналата нощ.

Мисля, че те обичам.

Това пък откъде беше дошло? А може би бях сънувала, че го казвам? Все пак бях доста зле и нищо чудно да съм халюцинирала.

- Боже, дано - простенах с лице в дланите си.

Но... ако не го бях казала наистина, защо си спомнях гумите толкова ясно? Бяха смайваща измишльотина, разбира се, но сега Тео можеше да си помисли, че съм говорила от сърце. А не беше така, нали?

В крайна сметка излязох гузно от банята и заварих Тео на вратата. Не смеех да го погледна в очите, когато ми каза, че отива в неговата стая да си вземе душ, но ще се върне да ме вземе след десет минути, за да ме води на закуска.

- О, не, ти върви, Тео. Не искам да рискувам.

- Али, трябва да хапнеш нещо. Ако не успееш да задържиш храната в стомаха си един час след това, се боя, че не можеш да се качиш в лодката. Знаеш правилата.

- Добре - съгласих се горестно.

Като си тръгна, ме обзе силно желание да стана невидима. Никога през живота ми не бях искала да бъда другаде толкова, колкото в онзи момент.

Петнайсет минути по-късно излязохме заедно на терасата. Останалите членове на екипажа ни изгледаха от масата с многозначително подсмивване. Прииска ми се да фрасна в носа всеки от тях.

- Али е хванала стомашен вирус - обяви Тео, като седнахме на масата. - Но като гледам, Роб, май и ти не си успял да се наспиш.

Останалите моряци се присмяха на Роб, който сви засрамено рамене, и Тео се зае да обяснява спокойно каква тренировка ни е подготвил за деня.

Аз седях мълчаливо, благодарна, че беше сменил темата, макар и да знаех какво си мислеха всички около масата. А ироничното беше, че жестоко грешаха. Бях се заклела никога да не преспивам със съотборник, знаейки колко бързо жените получаваха печална репутация в малкия свят на плаването. А сега излизаше, че съм се сдобила с такава задочно.

Поне успях да задържа закуската в стомаха си и ме допуснаха на борда. От онзи момент нататък се впуснах да доказвам на всички - особено на него, - че не проявявам абсолютно никакъв личен интерес към Тео Фалис-Кингс. По време на тренировките гледах да страня от него и му отговарях с по една сричка. Вечер пък, след като приключехме вечерята, стисвах зъби и оставах с екипажа, когато той тръгнеше обратно към пансиона.

Защото, повтарях си, не го обичах. И не исках никои друг да си го помисли. Но докато се стараех да убедя всички околни в това, осъзнах, че аз самата не бях особено убедена. Често се улавях да го гледам, когато вниманието му беше другаде. Възхищавах се на спокойното му, премерено отношение към екипажа и пронизателните му коментари, които ни сплотяваха и ни помагаша да работим по-добре в екип. И на това, че независимо от сравнително дребната му физика, тялото му беше стегнато и мускулесто под дрехите. Наблюдавах как отново и отново се доказва като най-силния от всички ни.

Всеки път, когато изменническото ми съзнание се отнесеше

В тази посока, правех всичко възможно да го заглуша. Но внезапно започвах да забелязвам колко често Тео се разхождаше гол от кръста нагоре. Да, през деня беше ужасен зной, но наистина ли трябваше да е без риза, докато разглеждахме картите на състезанието...?

- Трябва ли ти нещо, Али? - попита ме веднъж, като ме хвана да го зяпам.

Дори не си спомням какво му отвърнах, извърщайки пламнало от срам лице.

Радвах се, че нито веднъж не спомена гумите, които или бях, или не бях изрекла на глас онази нощ, и започвах да се убеждавам, че наистина само съм ги сънувала. Въпреки това знаех, че ми се е случило нещо необратимо. Нещо, върху което нямах никакъв контрол, а не бях свикнала с това. Напуснаха ме не само точните ми като часовник сънни навици, но и здравият ми апетит. Когато се случеше да задрема, ме преследваха ярки сънища с негово участие, и то такива, които ме караха да се изчервя на събуждане и още повече спъваха контактите ми с него. Като тийнейджърка бях прочела някоя и друга любовна история, но предпочитях напрегнатите трилъри. Но докато съставях наум списък с настоящите си синдроми, за жалост установих, че всичките отговаряха на едно определено състояние: незнайно как бях успяла здравата да се увлека по Тео Фалис-Кингс.

Последната вечер от тренировъчния период Тео стана от масата и ни заяви, че всички сме се справили великолепно и има големи надежди за предстоящата регата. Вдигнахме тост и тъкмо се канех да тръгна към пансиона, когато погледът му попадна върху мен.

- Али, искам да обсъдим нещо. Според правилата на състезанието един член от екипажа ни трябва да отговаря за първата медицинска помощ. Не е нищо важно, просто формалност, и изисква единствено да подпишеш няколко формуляра. Съгласна ли си?

Той кимна към найлоновата папка пред себе си, а после и към една свободна маса.

- Не разбирам нищичко от оказване на първа медицинска по-

мощ. И това, че съм жена – добавих опърничаво, като седнахме на гругата маса, – не значи, че мога да обгрижвам някой пострадал по-добре от мъжете. Защо не помолити Тим или някой от другите?

– Али, замълчи, ако обичаш. Беше просто оправдание. Виж. – Тео ми показва двата празни листа, които беше извадил от папката. – Така – продължи той, подавайки ми химикала, – в името на благоприличието, основно твоето, ще проведем разговор за задълженията ти като член на екипажа, отговарящ за първата медицинска помощ. В същото време ще обсъдим и факта, че в нощта, когато ти беше зле, ми каза, че ме обичаш. А ако трябва да съм откровен, Али, мисля, че изпитвам същите чувства към теб.

Тео спря и аз го изгледах в пълно недоумение, чудейки се дали не се шегува с мен, но той се преструваше, че презлежда страниците пред себе си.

– Предлагам да разберем какво значи това за всеки от нас – продължи след малко. – Утре се качвам на яхтата и тръгвам на почивка за уикенда. Бих искал да гойдеш с мен. – Най-сетне вдигна очи към мен. – Е, съгласна ли си?

Устата ми се отваряше и затваряше, навярно в сполучлива имитация на златна рибка, но просто не знаех как да му отговоря.

– За бога, Али, просто кажи да. Прощавай за постната аналогия, но сме в една и съща логка. И двамата знаем, че помежду ни има нещо, и още от първата ни среща преди година. Откровено казано, от чутото за теб, очаквах да видя някоя мускулиста мъжкарана. А като се появи със сините си очи и прелестна тичанова¹ коса, направо ме срази.

– Хм – измънках, останала без дума.

– И така. – Тео се прокашля и осъзнах, че е не по-малко притеснен от мен самата. – Да се отдадем на онова, което и двамата

---

¹ От името на италианския художник Тициано Вечели, творил през 16. век, който често изобразявал жените със златисто-червеникава коса – бел. пр.

обичаме най-много: да полентяйстваме по вода. И да дадем на това „нещо“ помежду ни шанс да се прояви. Ако не друго, със сигурност ще харесааш яхтата ми. Изключително удобна е. И бърза.

- Ще има ли... някой друг на борда? - попитах, открила най-сетне гласа си.

- Не.

- Значи ти ще си капитанът, а аз - единственият ти помощник?

- Да, но обещавам да не те карам да се катериш по мачтата и да висиш в марса цяла нощ. - Той ми се усмихна и зелените му очи се изпълниха с топлина. - Али, просто ела с мен.

- Добре - съгласих се накрая.

- Чудесно. А сега би ли се подписала на пунктираната линия, за да... ъм, да е официален договорът.

Той посочи с пръст едно място върху празния лист.

Погледнах го и видях, че продължава да ми се усмихва. Затова реших най-сетне да му отвърна усмивка. Подписах се и му върнах листа. Той го огледа с уж сериозно изражение и го върна в найлоновата папка.

- Е, готово - заключи, повишавайки глас, за да го чуят съотборниците ни, които несъмнено бяха наострили уши. - По обяд ще те чакам на пристанището, за да ти разясня какви задължения ще имаш.

После ми смигна и аз побързах да се върна на масата при другите с отмерена крачка, която прикриваше сладкото вълнение, изпълнило гушата ми.